

DE ERFENIS OP HET EILAND

Rebecca Alexander

*De erfenis
op het
eiland*

DE CORNWALL SERIE 1

Vertaling Els van Son

ecean

De erfenis op het eiland is deel 1 van De Cornwall serie

Oorspronkelijke titel *Secrets of the Cottage by the Sea*. Bookouture,
Londen

© 2022 Rebecca Alexander

© 2025 Nederlandse vertaling Els van Son / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Passion & Prose Book Design

NUR 302

ISBN 9789046833261

ISBN 9789046833278 (eBook)

ISBN 9789046833285 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor de vriendelijke, mysterieuze en innemende
bewoners van Appledore.*

PROLOOG

Patience Ellis ligt op haar oude bank met stapels boeken en kranten om zich heen. Er rent een muis over de vloer, die wegschiet onder het dressoir. De kat, op de armléuning bij Patience' hoofd, verroert geen vin.

Bijna onmerkbaar zweeft Patience' laatste adem uit haar mond, haar laatste gedachten lossen op in de vrieskoude lucht. De kat staat op, kijkt naar zijn overleden baasje en verdwijnt via het gebroken ruitje, hij springt vanaf de vensterbank de overwoekerde voortuin in. Het eerste zonlicht glijdt over zijn grijze vacht, er ontsnapt een wit ademwolkje uit zijn bek.

De voordeur van Kittiwake Cottage is nooit op slot, maar klemt vreselijk. Maggi zet haar schouder ertegen om hem open te duwen. Ze loopt de woonkamer in. De sfeer voelt anders dan anders en er hangt een loodzware stilte.

Patience ziet eruit of ze slaapt, haar ogen zijn heel licht geopend en haar mond is geplooid in een glimlach.

'O, mijn god!' zegt Maggi geschrokken. 'Patience, lieverd.'

De muis bevriest tussen een stapel *National Geographics* en een berg boeken. Maggi drukt haar hand tegen haar borst. 'Ik denk dat ik iemand moet gaan bellen,' zegt ze tegen de muis. Haar woorden blijven in de lucht hangen als een sliert rook.

Vluchtig kijkt ze de kamer rond. Boven de haard hangt een van de schilderijen van haar overleden echtgenoot, de kade met de cottages erlangs die schots en scheef tegen elkaar aan hangen – als dronkaards. De heldere kleuren van de zee en de lucht

erboven blijven boeien. Ze kan het hier niet zomaar achterlaten, hoewel de cottage en de inhoud ervan nu van iemand anders zullen zijn. Ze ziet al voor zich hoe Patience' spullen op de brandstapel worden gegooid en er een legertje werkmannen verschijnt om haar woning om te toveren tot een vakantie-huisje.

Ze haalt het schilderij van de muur. Het voelt zwaar in haar handen en met de tranen brandend op haar wangen, loopt ze ermee de voordeur uit.

‘Vaarwel, lieverd.’

Laatste wil en testament van Patience Martha Ellis, opgemaakt op 13 november 2003. Ik, Patience Martha Ellis, Kittiwake Cottage, Long Lane, Morwen Island, herroep hierbij alle eerder door mij vastgelegde testamentaire bepalingen en verklaar dat dit mijn laatste wil is. Ik geef de executeur-testamentair hierbij de opdracht mijn resterend vermogen als volgt te verdelen.

Mijn totale resterende vermogen gaat naar Elowen Claire Roberts, 41 Delaware Road, Londen, Engeland, strikt ter eigen gebruik onder de voorwaarde zoals hieronder beschreven.

Ik wens dat de hiervoor genoemde Elowen Roberts, wonende in Londen, voor de duur van een volledig jaar in Kittiwake Cottage woont, voordat ze mijn cottage erft. Zo niet, dan wordt mijn vermogen gelijkelijk verdeeld onder de nazaten van mijn broers...

Heden, 11 maart

Elowen Roberts klemde zich stevig vast aan de rand van de boot en staarde in het modderige water, terwijl de schipper het touw vastmaakte aan een ijzeren ladder tegen de kademuur van enkele meters hoog. Ze slikte een paar keer en probeerde niet wéér over haar nek te gaan terwijl de open boot door een golf werd opgetild en tegen de muur aan bonkte. Achter haar strekte het water zich uit naar een klein strandje vol ineengedoken vogels met hun rug naar de wind.

‘Wat voor soort is dat?’ vroeg ze.

‘Wat? O, die vogels!’ De schipper glimlachte. ‘Die noemen we hier “noord-pinguïns”’. De boot liep aan de grond toen hij weer opgetild werd door het water en neerviel. Deze keer in zand. ‘Net op tijd,’ zei de schipper. ‘De eb komt snel. Hup, uitstappen.’

Ellie pakte haar tas, veegde haar blonde haren uit haar gezicht en stond wankel op. De schipper had onderweg geen woord tegen haar gezegd. Het enige wat ze uit zijn mond had horen komen waren de woorden ‘O, aye’ – tegen de havenmeester op St Brannock’s Island toen die tegen de schipper had geopperd Ellie een lift naar Morwen Island te geven. Nu hield hij het bootje stil terwijl Ellie omhoogkeek, en nog verder omhoog, naar de roestige trap die volhing met bruingroen zeewier. Haar mond voelde droog. Met haar zware tas in haar linker-greep ze met haar rechterhand de onderste sport van de ladder beet, waarna ze direct besepte dat ze die nooit op zou komen met maar

één vrije hand, dus hing ze haar tas schuin over haar schoudera, biddend dat ze onderweg niet gewurgd zou worden door de hengsels. Ze hees zich op de eerste sport. *Niet omlaag kijken, niet omlaag kijken.* Met haar ogen strak op de stenen vóór zich gericht, klom ze heel voorzichtig – ze gebruikte steeds maar één arm of been tegelijk – de ladder op. Boven gekomen kroop ze op handen en voeten op de natte stenen van de kade die zich vanaf de grijze zee naar een rijtje cottages uitstrekte. Toen stond ze op, veegde het vuil van haar spijkerbroek en keerde zich om, op hetzelfde moment dat de wat oudere man moeiteloos vanaf de ladder de kade op sprong.

‘Oké,’ zei de schipper terwijl hij zich omdraaide om te gaan.

‘Wacht!’ riep Ellie een beetje paniekerig. ‘Ik ben hier voor het eerst en weet de weg niet. Kunt u me vertellen waar dit is?’ Ellie voelde in haar zak en haalde de verkreukelde brief van de notaris eruit die hij haar samen met een sleutel – die eruitzag alsof hij van een schuurtje was – had gestuurd. ‘Kittiwake Cottage, Long Lane, Morwen Island,’ las ze hardop voor.

De man staarde haar aan. ‘Als ik jou was, nam ik eerst een kamer boven de pub. Daar is het warm en kun je een stevige maaltijd krijgen. Het wordt heel koud vannacht.’

Ze keek op naar de huisjes vóór haar, allemaal verschillend en nogal schots en scheef tegen elkaar aan gebouwd. De meeste waren klein en hadden maar één verdieping, een enkele had er twee. Ze waren elk in een andere zoete pastelkleur geschilderd. Af en toe lagen er winkeltjes tussen, nu allemaal gesloten, maar in de meeste werd zo te zien gewoond. Aan het einde van het rijtje lag een groter bouwsel met een afbladderend uithangbord in de vorm van een schip waar ISLAND QUEEN op stond.

‘Ik denk dat ik er beter meteen naartoe kan gaan,’ zei Ellie terwijl ze het gewicht van haar tas en de dikke trui die Leo voor haar had ingepakt aan haar schouder voelde trekken. ‘Ik red het wel voor een nachtje.’

De man nam haar een paar seconden zwijgend op, wat Ellie een ongemakkelijk gevoel gaf. Toen zei hij: 'Oké. Je kunt elke straat vanaf de kade omhoog nemen, ze komen allemaal uit op Long Lane. Daar moet je linksaf. Het is een van die vrijstaande cottages op de heuvel. Bij de deur hangt een bord.'

Ellie volgde zijn wijzende vinger met haar blik. De kleurige cottages van het dorp strekten zich uit over enkele smalle straatjes die omhoogliepen en uitkwamen op de groene velden achter het dorp. Ze zag de berg die daarachter verder oprees en waar her en der ook nog een grijs dak te zien was tussen de door heggetjes afgegrensde rechthoekjes land met wat schapen onder de bewolkte hemel. Het begon donker te worden. De schipper draaide zich om en liep zonder nog iets te zeggen weg. Ellie had op de een of andere manier het gevoel dat hij een binnenpretje had.

Ze liep langs de kade en ging een smalle straat in die Warren Lane heette. Er was geen ruimte voor een auto, de cottages aan weerszijden leken elkaar bijna te raken boven haar hoofd. Ze viel bijna toen ze uitgleed over de gladde keitjes, het straatje was veel steiler dan ze had verwacht. Zo laat op een middag in maart was er geen mens buiten. De kou trok via haar kraag haar jas in en even overwoog ze stil te blijven staan om haar dikke trui aan te trekken, maar deed dat toch maar niet. *Straks ben ik binnen en warm ik wel op.* Ze haalde de sleutel alvast uit de zak van haar broek.

Het laantje waarop ze uitkwam, leek niet meer dan een bandenspoor in het onkruid dat opschoot tussen het grint. Ze sloeg links af en ving een glimp op van een dak boven de heg vóór haar, haastte zich erheen en duwde het hek in de stenen muur open.

Het was een prachtige cottage met lage witte muren, een glanzend leistenen dak en plantenpotten naast de voordeur. Er ging een golf van opluchting door haar heen. Maar toen ze dichterbij

kwam, drong het tot haar door dat het de verkeerde cottage was. Tideswell. Er brandde geen licht, dus was het waarschijnlijk een vakantiecottage. De volgende cottage was net zo leuk om te zien, met crèmekleurige muren en witte kozijnen. Oystercatchers. De riem van haar tas sneed in haar vlees en ze hing hem over haar andere schouder. Toen keek ze omlaag naar de kade.

Dit was heel iets anders dan de straat waar ze in Londen woonde. Over de lappendeken van grijze daken werd haar oog naar de zee beneden haar getrokken. De late middagzon piepte hier en daar door de wolken en bescheen het eiland ertegenover – St Petroc heette het, wist ze – en de woelige zee ertussen, die de schipper de Sound had genoemd. Er stonden witte schuimkoppen op het water, dat net een tint donkerder was dan de grijze lucht. Ellie had het gevoel dat ze duizenden kilometers van huis was.

Naast de crèmekleurige cottage lag een soort schuur met een haveloos mossig dak dat boven een dikke laag klimop uitstak. Pas toen ze een opening in de muur had gevonden en een paadje tussen de restanten onkruid ontwaarde, kon ze het bord op de cottage lezen: KITTIWAKE COTTAGE.

De cottage was ooit groen geweest en over het gescheurde pleisterwerk op de verbleekte muren had zich een laagje algen gevormd. Het erkerraam was rood geschilderd, maar door de afbladderende verf kwam zilverkleurig hout tevoorschijn en een van de ruitjes onderin was gebroken. In het open portiek bij de voordeur lagen stapels hout, er stonden twee paar rubberlaarzen en het bleek er te stikken van de spinnenwebben. De sleutel paste in het slot maar het lukte niet hem om te draaien. Ellie probeerde het een paar keer tot haar vingers er pijn van deden. Ze kon er niet in. Maar haar trots verbood haar terug naar de pub te gaan voordat ze de cottage had gezien en dus besloot ze de deur te forceren. Het was tenslotte háár eigendom – als ze voldeed aan de voorwaarden in Patience' testament.

Ze ademde diep in, draaide de knop om en wierp haar schouder met al haar kracht tegen de deur, die eindelijk knarsend openging. Het drong tot haar door dat hij niet op slot had gezeten maar gewoon klemde. Ze stapte een donkere gang in die rechtstreeks naar een steile trap leidde, die er onveilig uitzag voor de oude vrouw die hier had gewoond. Er waren twee deuren waardoor stralen daglicht vielen. Binnen leek het nog kouder dan buiten. De vloer kraakte. Het was doodstil, het enige wat ze hoorde waren de doorbuigende planken onder haar voeten en het gepiep van scharnieren toen ze de eerste deur openduwde.

Op het eerste gezicht leek het een chaos in de kamer, maar toen ze beter keek zag ze dat de stapels boeken en tijdschriften geordend leken. Voor het erkerraam stond een verschoten rode bank, met een geruite bank ertegenover. Onder een oude salontafel vol kranten met nog een vuile koffiemok erop, lag een kaal geworden kleed. De enige andere meubels in de woonkamer waren een boekenkast en een dressoir tegen de achtermuur, waarop een aantal foto's stonden maar dat verder ook schuilging onder stapels kranten en boeken.

Emilie zag nergens een televisie of een radiator, maar er was wel een betegelde open haard met een paar resten verbrand hout erin. Ze zocht naar een lichtknop, die van een akelig soort bruin plastic bleek te zijn maar niet werkte, net zoals de staande lamp in de hoek. Waarschijnlijk hebben ze de elektriciteit afgesloten, dacht ze. Onder de trap vond ze een kastje met de elektriciteitsmeter erin, maar er gebeurde niets toen ze daar de schakelaar omzette naar 'aan'. *Geweldig, geen licht en geen verwarming.*

De tweede deur aan het einde van de gang gaf toegang tot de eetkamer, compleet met een tafel, drie stoelen en een buffet van donker hout. In de achtermuur zat een wijde boogopening naar de keuken, die nog geen twee meter diep bleek te zijn. Er hingen een stel oude kastjes en wat planken tegen de muur. Ze pro-

beerde de kraan boven de gebarsten gootsteen, maar er kwam alleen een straaltje roestkleurig water uit. Daar ging Leo's idee dat ze er slechts een nieuwe keuken in hoefden te zetten om de cottage dan voor een fortuin te verkopen. Ze glimlachte bij de gedachte aan de reactie van haar geliefde.

Er zat nog een fles water in haar tas, ze was te zeeziek geweest om ernaar te talen, dus had ze in elk geval iets te drinken en kon ze haar tanden poetsen. De pub aan de kade lonkte, maar het geamuseerde gezicht van de schipper hield haar tegen. *Ik overleef een nachtje in een ijskoud huis heus wel.* Toen ze zich omdraaide naar de deur, viel haar oog op een tafeltje tegen de wand. Nee, het was geen tafeltje, het was een naaimachine.

En plotseling schoot er een helder beeld door haar hoofd: haar moeder achter die trapnaaimachine terwijl ze stukjes stof aan elkaar stikte om een quilt te maken. Haar voet die steeds op de trapplaat duwde. Heel even zag ze haar moeder zo duidelijk voor zich dat het haar de adem benam. De meeste herinneringen aan haar moeder kwamen van studioportretten die ze had mogen houden van haar vader. Maar in het beeld dat nu in haar naar boven kwam, had haar moeder lang, krullend blond haar – net zoals zijzelf – en glimlachte ze met half dichtgeknepen ogen tegen het zonlicht dat door het keukenraam viel. *Dit keukenraam?*

Ellie keek naar de glazen rechthoek die half zichtbaar was onder het stof en de klimop. Het laatste licht van de dag was roze en viel op de gootsteen. Ze probeerde het beeld van haar moeder vast te houden, maar het vervaagde langzaam. Haar glimlach bleef tot het allerlaatst.

Op zoek naar lucifers en kaarsen trok ze de keukenladen open. Naast een stel batterijen, stukjes touw, wat losse knopen en oude stoppen vond ze een luciferdoosje dat ooit zo nat was geweest dat het uit elkaar was gevallen. Het leek nu droog. Daarna vond ze een dozijn kaarsen en een aantal houten hou-

ders in een andere la. Ze stak een van de kaarsen aan. Door het gele vlammetje werden de schaduwen in de hoeken nog donkerder en flikkerden ze als spoken op de wanden.

De achterdeur zat niet op slot en toen ze die met veel kracht open wist te wrikken, bleek er een overwoekerde tuin met een buiten-wc te zijn. Ze deed de deur weer dicht. *Ik gebruik de wc binnen wel, want buiten zit het waarschijnlijk vol spinnen.* Met moeite schoof ze de grendel voor de achterdeur en liep ze terug door de eetkamer.

Ze checkte haar telefoon. Nog steeds geen ontvangst, maar terwijl ze de heuvel op was gelopen moest ze iets hebben opgevangen, want er was een bericht van Leo. Er stond: 'Hou van je, bel me!'

Boven, na het beklimmen van de steile trap, trof ze twee deuren aan. Allebei naar een slaapkamer, een badkamer was er niet. De kamer aan de voorkant bood een fantastisch uitzicht over de baai. Er stond een groot ijzeren bed dat er best comfortabel uitzag, hoewel de lakens waren afgehaald en op een hoopje in de hoek lagen. In de slaapkamer aan de achterkant was een kast met lakens, twee wollige dekens en...

Ze pakte de verbleekte quilt op, er viel een builtje lavendel uit. Ze drukte hem tegen haar gezicht en snoof de kruidige, wat medicinale geur op. Zo vertrouwd.

Mama.

2

11 november 1940

‘Er komt storm,’ zei de negenjarige Patience Ellis, terwijl ze luisterde naar de nieuwsberichten op de radio. Die had mama aangezet zodat ze naar *Children’s Hour* konden luisteren terwijl ze hun blonde haren in strengen om repen stof wikkelde voor de nacht, zodat ze gingen krullen. ‘Hij komt na middernacht over de Keltische Zee en Het Kanaal. Maar ze zeiden niks over Duitse schepen.’

‘Misschien is de zee te onstuimig.’ Haar moeder rekte haar hals om in het laatste licht van de dag tussen de huizen door naar de kade te kijken. ‘Het ziet er ook te ruw uit voor onze treilers. Maar het is Susannahs bedtijd, Patsy. Dus neem haar mee naar buiten om naar het gemak te gaan en haar behoefte te doen. En zorg dat ze schoon is, ja?’

Patience liet zich van haar stoel af glijden en riep onder aan de trap naar haar zusje van zeven dat ze naar beneden moest komen. ‘En jullie, jongens,’ vervolgde ze streng, ‘moeten ook gaan slapen. Ik hoor jullie giechelen.’ Clem en William, twee en drie jaar oud, lagen al in de gemeenschappelijke slaapkamer, die net groot genoeg was voor de bedden van de zusjes en het ledikant van de jongens.

Haar moeder stapte de voordeur uit, terwijl Patience haar zusje overhaalde om naar het onverwarmde, onverlichte gemak te gaan.

‘De *Island Queen* vaart uit,’ zei mama toen ze weer binnenkwam. ‘Ik denk niet dat we ons zorgen hoeven te maken over

papa vanavond op de *Cormorant*. Bovendien komt hij rond een uur of één weer terug, en wordt het volgens de voorspellingen maar windkracht zeven, acht. De *Cormorant* heeft wel zwaardere stormen doorstaan en ze gaan vanavond in de luwte van de eilanden vissen. O ja, doe jij straks meteen het raam in Freds kamer even dicht?’

Patience hielp haar zusje met tandenpoetsen, haar gezicht en handen te wassen aan de gootsteen, en daarna het opzeggen van haar avondgebed. Susannah was een lief, braaf kind, maar erg traag: ze was pas heel laat gaan praten en plaste soms nog in haar broek. Patience pakte haar hand vast en nam haar mee de trap op.

‘Goed zo, liefje,’ zei Patience terwijl ze Susannah een kus op haar voorhoofd gaf en haar bijna witte haren uit haar gezicht streek. ‘Morgenochtend lopen we over het strand naar school, dan kunnen we kijken wat voor mooie schelpen er liggen.’

‘Truste,’ zei Susie en ze trok haar dekens op tot haar schouders. ‘Raam,’ zei ze – misschien omdat ze in de tocht lag of anders herhaalde ze wat haar moeder had gezegd.

Patience reikte over haar heen om de metalen handel van het raam goed vast te zetten. Het vlammetje van de kaars in de jam-pot kwam tot rust en Patience zocht in het licht ervan haar weg naar de deur.

‘Ik kom zo terug,’ zei ze. ‘Ik moet alleen mama even helpen. De po staat onder het bed als je moet en Teddy ligt onder je kussen.’ Ze ging de kamer uit en nog een trap op om het raam in de zolderkamer van haar broer dicht te doen.

Patience was onderweg naar beneden toen ze haar vader, George Ellis, voor de voordeur het zand van zijn laarzen hoorde stampen voordat hij binnenkwam.

‘Er komt wat wind aan, meidje,’ zei hij. ‘Maar de *Queen* vaart uit. Er zit kabeljauw rond St Piran, dus ga ik het daar maar eens proberen.’ Hij gaf Patience een knipoog. ‘We moeten allemaal onze bijdrage aan de oorlog leveren, toch?’ Hij liep het huis door

en ging via de achterdeur weer naar buiten om zijn oliejack en -broek, die bedekt waren met een korst van opgedroogd zout en resten glanzende visschubben, van de haak op de schuurdeur te pakken. Weer binnen gaf hij Patience nog een knuffel. ‘Zorg jij maar goed voor je moeder.’

Het ging niet zo goed met mama sinds de boot van Joseph, Patience’ oudere broer, vorig jaar tot zinken was gebracht door een Duitse onderzeeër. Patience ademde de geur van haar vaders dikke trui in: diesel, vis en zout. ‘Dat zal ik doen. Truste, pap. Doe voorzichtig.’

Hij hurkte voor haar neer en keek haar recht aan. Zijn bruine ogen glansden in het weinige licht, zijn donkere haar strak naar achteren gekamd. ‘Ik doe altijd voorzichtig, meidje, en ben op zee nog nooit een man kwijtgeraakt.’

Mama en Patience keken hem vanuit de voordeur na terwijl hij met grote stappen Noah’s Drang afliep, zijn laarzen klossend op de keitjes. Hij groette Arthur Shore, de schipper van de *Queen*, en sloeg toen de hoek om naar de kade.

‘Ik blijf op tot hij thuis is,’ zei mama toen ze met Patience het huis weer in ging. ‘Jij hebt je slaap nodig. Morgen is een schooldag. Maar wel zachtjes doen voor papa als jullie opstaan, die moet dan nog slapen.’

‘Hij wil niet dat we voor hem opblijven,’ zei Patience met haar voet al op de eerste traptree.

‘Nou, naar bed gaan heeft geen zin voor mij. Ik slaap toch niet. Ik ga deeg maken en een midweekbrood bakken met wat krentenbollen erbij. Zet jij de wekker? Hoewel we vanzelf wakker zullen worden van die kleine donderstenen zodra het licht is.’

‘Truste, mam. Hou van je,’ zei Patience. Ze was inmiddels wat hoger op de trap en gaf haar moeder een kus op haar wang.

Haar moeder gaf haar een dikke knuffel. ‘Opschieten jij. Morgen is weer een drukke dag.’

Patience werd wakker van een vreemd geluid, het leek alsof er allerlei laarzen de trap op schuifelden. En ze hoorde ook gedempte stemmen. Ze liep naar de deur van haar slaapkamer en keek om het hoekje. Ze zag twee blote benen die door drie mannen in natte jassen de trap naar de zolder op werden gedragen. Haar vader was een van hen en hij draaide zijn hoofd om, zijn gezicht bleek in het licht van de kaars in Patience' hand. 'Patsy, breng handdoeken en dekens.'

Patience ging de slaapkamer van papa en mama in, die bijna helemaal werd ingenomen door hun ijzeren bed, en deed daar de droogkast open. Die was warm omdat de schoorsteen van de keuken er doorheen liep. Ze griste een paar oude dekens en wat handdoeken mee en haastte zich achter de mannen aan de trap op.

Boven deed papa een stap opzij om haar door te laten en Patience wurmde zich langs hem heen de kamer in. Een van de mannen stond net achter de deur en de andere stond gebukt onder de dakbalken in de hoek. Ze schrok: er lag een dode man op het bed. Zijn naakte lichaam was zo wit als een vissenbuik, de huid om zijn mond zo blauw als de hyacint die ze haar moeder met Kerstmis had gegeven. Ze gilte het bijna uit van afschuw en sloeg haar hand voor haar mond. De handdoeken en de dekens vielen op de vloer. Haar vader wenkte haar.

De jonge man op het bed hapte ineens naar adem en ze zag zijn borstkas op en neer gaan. Hij zag er bevroren uit. Iemand had een lapje stof over zijn edele delen gelegd.

'Goed zo, meidje,' zei papa terwijl hij de spullen van de vloer oprapte. 'Ga je moeder maar helpen in de keuken.'

Ze rende de trappen af. Beneden stond er een pan water op het fornuis en was haar moeder onhandig bezig de hoogte van het vuur te regelen.

'Wie is die man?' fluisterde Patience tegen haar.

Mama zag zo grauw als een vaatdoek.

‘De *Island Queen* is ten onder gegaan,’ mompelde ze terwijl ze de resten van het vuur probeerde op te poken.

‘Laat mij maar,’ zei Patience. Met bevende vingers maakte ze een paar papierrolletjes van een krant en pakte daarna wat aanmaakhoutjes uit de mand die ze op de vloedlijn hadden geraapt. ‘Wat bedoelt u?’

‘De *Queen* is vergaan.’ Haar moeder richtte haar bleekblauwe blik op Patience. Ze zag er raar uit, met haar ogen wijd opengesperd, en bevend over haar hele lichaam. ‘Gezonken.’

Patience pakte een lucifer en stak de papierrolletjes aan. Die eenvoudige taak vroeg haar aandacht, en de rook van het papier krulde zich langs haar vinger omhoog de schoorsteenpijp in.

‘Hebben ze iemand van de bemanning gered?’ vroeg ze op het moment dat het aanmaakhout aan één kant zwart begon te worden.

‘Nee.’ Haar moeder leek wakker te worden uit haar verdooving en schudde haar vreemde stemming van zich af. ‘Leg er nog maar wat kolen op. Nee, ze hebben alleen die jongen gevonden, in zijn eentje, op een houten kist. Een vreemde. Ik ken hem tenminste niet. Ze denken dat er vannacht meerdere vissersboten zijn aangevallen.’

Ze zei niet dat ze waren aangevallen door een duikboot, maar Patience zag de enorme, smalle monsters in gedachten voor zich, hoe ze in groepen jaagden, torpedo’s afvuurden en dan weer weggleden in de mysterieuze diepte.

De schoorsteen hoestte zwarte rookwolken terug de keuken in en het keukenraam ratelde in de sponningen van de wind. Patience legde voorzichtig wat stukjes gedroogd zeewier in het vuur, niet te snel, meer zoals je kleine hapjes eten aan een peuter geeft.

Toen haar vader de keuken binnenkwam, met zijn oliebroek tot zijn middel omlaag gerold en een doorweekte trui aan, knik-